

Es ticu, ka ir augšāmcelšanās

Elders Lerijs R. Lorencs, Eiropas

Austrumu reģiona prezidents

Pirms vairākiem gadiem mūsu draudzene bija mājās viena, kad pie viņas durvīm piekļāvēja divi policisti. Viņi bija ieradušies, lai paziņotu, ka viņas astoņpadsmit gadus vecais dēls — cieņīgs jauns vīrietis, kurš gatavojās braukt misijā, — ir gājis bojā auto avārijā tikai trīs kilometru attālumā no viņu mājām. Izdzirdot šo ziņu, asaras sariesās viņas acīs, bet, kad policisti jautāja, vai viņai ir vajadzīga kāda speciālista konsultācija, viņa pārlicināti atbildēja, ka ar viņu viss būs kārtībā. Viņa noteica: „Es ticu, ka ir augšāmcelšanās.”

Iespējams, visvairāk cerības pilnos vārdus, kas jebkad ir sacīti, paziņoja divi eņģeļi gandrīz pirms 2000 gadiem. „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušajiem?” viņi jautāja, „Viņš nav šeit, bet ir augšāmcelies.” Jēzus bija pirmā persona, kura augšāmcelās, un šādā veidā Viņš padarīja augšāmcelšanos par iespējamu katrai dzīvai radībai. Apustulis Pāvils iedrošina mūs, sakot: „Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti” (1. kor. 15:22).

Ko mēs zinām par augšāmcelšanos?

Mēs zinām, ka mūsu augšāmceltie ķermeņi būs pilnīgi. Kā

Amuleks mūs māca Mormona Grāmatā: „Gars un ķermenis atkal tiks apvienoti to pilnīgā veidā. . .” Tas nozīmē — bez slimībām, sāpēm vai kroplībām.

Augšāmcelšanās laikā mēs saglabāsim savu personīgo identitāti. Mūsu talanti, rakstura īpašības, iemaņas un intelekts paliks kopā ar mums. Mēs augšāmcelsimies tajā pašā vecumā, kurā atstājām šo zemi. Mazuļi būs mazuļi, un bērni būs bērni. Viņi izaugs un kļūs par pieaugušajiem Tūkstošgades laikā. Vīrieši un sievietes, kuri nomira savās vecumdienās, augšāmcelties kā veci cilvēki, taču viņi strauji — gandrīz acumirkli sasniegs savus „ziedu laikus” (savu labāko vecumu). Galu galā katram no mums būs mūžīgas jaunības izskats.

Arī dzīvnieki un augi dzīvos atkal. Pat Zeme arīdzan atdzims no jauna un kļūs par Celestiālo valstību.

Augšāmcelšanās procesam ir noteikta kārtība. Jēzus Kristus bija pirmais, kas augšāmcelās, un Pazušanas dēli būs „pēdējie”. Taisnīgo cilvēku gari, kuri nomira pirms Kristus, augšāmcelās līdz ar Viņu Lieldienu rītā. Viņi ieguva brīnišķīgus celestiālus ķermeņus. Kopš tā laika tikai nedaudzi cilvēki ir augšāmcelušies.

Elders Lerijs R. Lorencs

Viņu skaitā ir Pēteris, Jēkabs un Moronijs, kuriem tika doti īpaši uzdevumi, ko izpildei bija nepieciešami fiziski ķermeņi.

Kad Jēzus Savā godībā atgriezās uz Zemes, visu tainīgo cilvēku gari, kuri ir miruši kopš tā brīža, kad Jēzus dzīvoja uz Zemes, tiks augšāmcelti. Starp viņiem arī būs visi bērni, kuri nomira, nerasnieguši astoņu gadu vecumu, kā arī visi tie, kas ir tikuši kristīti un bijuši uzticīgi savām derībām. Gari, kuri augšāmcelties Otrās Atnākšanas laikā, saņems celestiālus ķermeņus, sagatavojot tos dzīvei Celestiālajā valstībā.

Tūkstošgades sākumā, pēc visu drošsirdīgo garu

augšāmcelšanās, tie godājamie vīrieši un sievietes, kuri nebija gana drosmīgi savā liecībā, arī augšāmcelsies. Viņiem tiks piešķirti terestriāli ķermeņi, kas dos tiesības viņiem dzīvot Terestriālajā valstībā.

Visbeidzot, Tūkstošgades beigās sāksies otrā augšāmcelšanās. Tie, kuri būs nopelnījuši telesiālus ķermeņus, kuri nebūs nožēlojuši savus grēkus savas dzīves laikā, taču nekad nebūs grēkojuši, noliedzot Svēto Garu, arī tiks augšāmcelti. Pēc izciestajām mokām garu cietumā savu grēku dēļ, šie gari saņems telesiālu godību, kas dos tiem iespēju dzīvot Telesiālajā valstībā.

Pēdējie no visiem tiks augšāmcelti Pazušanas dēļ, saņemot nemirstīgus ķermeņus, kuriem nebūs godības. Viņi dzīvos kopā ar Sātanu un viņa eņģeļiem vietā, ko sauc par „ārējo tumsību”.

Kāda jēga ir pēdējai tiesai, ja mūsu augšāmceltie ķermeņi jau nosaka valstību, kurā mēs dzīvosim?

Pēdējā tiesa katram Dieva bērnam sniedz iespēju stāties Glābēja priekšā, lai sniegtu atskaiti par savu dzīvi uz Zemes. Tā nenotiks, līdz nebūs pagājusi Tūkstošgade, un katrs cilvēks uz Zemes nebūs augšāmcelts. Daži priecāsies par šo īpašo sarunu ar To Kungu — citi bīsies no tās. Neviens nestrīdēsies par iznākumu. Ikviens atzīs, ka Dieva sods ir taisnīgs.

Augšāmcelšanās ir patiesa. Tie, kurus mēs esam zaudējuši nāves dēļ, atkal dzīvos. Par to es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen. ■

Baznīcas Latvijā 20. gadadiena

Gunīta Senkāne, Centra draudze

2012. gada jūnijā apritēja 20 gadi, kopš neatkarīgajā Latvijā ieradās pirmie Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāri un uzsākās sludināšanas darbs. Tādēļ jau laikus tika veikti priekšdarbi, lai mēs kā Baznīcas locekļi varētu sanākt kopā, svinēt un kopīgi priecāties par brīnumiem, kas šajā laikā notikuši mūsu valstī, mūsu cilvēku sirdīs un dzīvē.

Gatavošanās pasākumam par godu vietējās Baznīcas gadadienai prasīja daudzu cilvēku pūles un ieguldījumu. Pasākuma mērķis bija celt Baznīcas locekļu pašapziņu un stiprināt ticību, palīdzot saskatīt, cik ievērojama un brīnumaina bijusi Baznīcas izaugsme kopš pašiem pirmsākumiem un cik lielas un brīnišķīgas pārmaiņas notikušas daudzu Baznīcas locekļu dzīvē kopš pievēršanās atjaunotajam evaņģēlijam. Tādēļ īpaši daudz laika tika veltīts tam,

lai savāktu un apkopotu vēsturiskās liecības: fotogrāfijas, video, stāstus un intervijas. Savāktie materiāli tika sistematizēti, daļu no tiem izmantojot kā pamatu filmai par Baznīcas vēsturi Latvijā. Taču ar šiem materiāliem nepietika, lai sniegtu ieskatu pārmaiņās kas notikušas jaunpievērsto dzīvē, tādēļ māsa Velga Senkāne un māsa Līna Blūme ieguldīja ļoti daudz darba, lai ierakstītu Baznīcas locekļu intervijas, kuru fragmenti vēlāk tika izmantoti vēsturiskajā filmā, piešķirot tai vēlamo garīgo dimensiju.

Uz pasākumu laicīgi tika uzaicināti viesi — misionāri, kas kādreiz kalpojuši Latvijā, kā arī Stokholmas Tempļa prezidents, Austrumeiropas reģiona prezidents un misijas prezidents. Tāpat laipni tika aicināti arī visi Baznīcas locekļi no Latvijas draudzēm, viņu draugi, kā arī visi tie, kas kādu laiku Baznīcu nav apmeklējuši.

Centra draudzes uzvedums, dziedot un sapņojot par jaunā sa-nāksmju nama celtniecību.

LĪNAS BLŪMES FOTOGRAFĪJA

Jubilejas pasākums ilga divas dienas. 29. jūnijā Imantas sanāksmju namā notika tikšanās ar misionāriem, kas kādreiz kalpojuši Latvijā. Bija atbraukuši: Emīlija Bleika (tagad — Luisa), Džesika Hāgena, Andreas Ermlers, Daniēls Bovens, Tailers Vigjū, Paula un Kents Hanseni, kā arī kādreizējais misijas prezidents Rasels Vatersons ar kundzi Nilu Vatersoni. Viņi visi dalījās savās liecībās un stāstīja, kā jutuši Tā Kunga roku, sludinot evaņģēliju un piedaloties misionāru darbā mūsu zemē. Šī liecību sanāksme bija ļoti aizkustinoša, un daudzi varēja no jauna atcerēties, kā pirmo reizi sastapušies ar misionāriem un ieradušies Baznīcā. Tā patiesi bija liksma un mīlestības pilna atkal apvienšanās ar sen neredzētiem draugiem.

Nākamās dienas rītā Imantas kultūras namā notika oficiāla sanāksme, kur uzstājās apgabala prezidents Jurijs Kovaļevskis, Elders Senkāns, Stokholmas Tempļa prezidents Pauls Oskarsons

un Austrumeiropas reģiona prezidents Lerijs R. Lorencs. Tempļa prezidents minēja, ka, spriežot pēc lielā darba, ko Latvijas svētie kopš Baznīcas pirmsākumiem paveikuši templī, aiz priekškara noteikti darbojas vairāki latviešu svēto apgabali un stabi. Pēc Baznīcas vadītāju uzstāšanās visi klātesošie noskatījās iepriekšminēto

Tempļa prezidents Pauls Oskarsons un Māsa Oskarsone kopā ar Kristīni Ščerbiņinu un viņas jaundzimušo meitiņu (Liepājas draudze)

Dmitrijs Dombrovskis, Imantas krievu draudzes prezidents

filmu par Baznīcas vēsturi Latvijā. Filmu pavadīja gan aizkustinājuma asaras, ko izsauca liecības un atmiņu stāsti, gan jautri smieklī, redzot bildes no kādreizējiem Baznīcas pasākumiem. Māsa Līna Blūme un māsa Velga Senkāne paveikušas patiešām neticamu darbu, apkopojot Baznīcas vēsturi, darot to sirdij tuvu un viegli uztveramu. Šī filma noteikti priecēs mūs vēl daudzus gadus, palīdzot saglabāt atmiņā svarīgus vēsturiskus faktus un stiprinot mūsu ticību tam, ka Baznīca augs un nostiprināsies arī šeit, Latvijā, jo tas patiesi ir Tā Kunga darbs.

Pēc sanāksmes visi pasākuma viesi devās uz Imantas sanāksmju namu, kur varēja piedalīties piknikā, mācīties pionieru deju, kā arī aplūkot foto izstādi par atsevišķu Latvijas draudžu vēsturi. Katra draudze bija parūpējusies, lai vēsturiskie materiāli būtu interesanti noformēti un atainotu to, kas raksturīgs attiecīgajai draudzei. Tāpat draudzes bija sagatavojušas priekšnesumus par tēmu „Tā Kunga roka” — tie bija gan asprātīgi un jautri, gan garīgi. Varēja vērot gan dziesmas, gan dejas, gan Baznīcas locekļu aktiertēlojumu. Pasākuma noslēgumā katram tika pa jubilejas tortes gabaliņam un izturīgākie varēja piedalīties viktorīnā par Baznīcas vēsturi, skatīties video apsveikumus, kurus atsūtījuši tie, kas nevarēja ierasties, vai arī kavēties tīkamās sarunās ar sen neredzētiem draugiem.

Kopumā jubilejai veltīto pasākumu apmeklēja ap 230 cilvēku, to starpā arī interesenti. Daudzi

Bijušais misijas prezidents Rasels Vatersons un māsa Nīla Vatersone māca pionieru deju

teica atzinīgus vārdus, sakot, ka šis pasākums devis motivāciju turpināt uzticīgi pastāvēt līdz galam, ceļot Pēdējo dienu valstību šeit, mūsu zemē Latvijā.

Dmitrijs Dombrovskis, Imantas krievu draudzes prezidents, dalījās savos iespaidos par šo nozīmīgo notikumu: Pasākums, kas bija veltīts Baznīcas Latvijā 20 gadu jubilejai, norisēja ļoti garīgā gaisotnē. Īpašas un patīkamas sajūtas bija, tiekoties ar bijušo misijas prezidentu Raselu Vatersonu un viņa sievu Nīlu Vatersoni, kā arī ar bijušajiem misionāriem. Vēl jo vairāk man, jo es savas misijas laikā kalpoju mūsu misijā dažu šo prezidentu vadībā. Man sevišķi patīkami bija satikt māsu Luisu, kura kalpoja misijā tad, kad es pievienojos Baznīcai.

Svinību pirmajā dienā bijušo misionāru liecību sapulces laikā es ļoti sajutu Svētā Gara klātbūtni. Tā kā es tulkoju, brīžiem man bija grūti tulkot jūtu pārpilnības dēļ.

Otrajā dienā kopējās sapulces laikā man sirdī iekrita Eldera Lorenca doma par to, ka šie 20 gadi ir bijuši kā laiks, lai ieliktu pamatu Baznīcai un tagad mums ar visu sirdi un dvēseli jāiesaistās evaņģēlija sludināšanas darbā. Man šiem vārdiem bija īpaša nozīme, jo tie savā veidā ievadīja jaunu sākumu evaņģēlija sludināšanas vēsturē Latvijā un personīgi manā dzīvē. Skatoties vēsturisko hroniku par šiem 20 gadiem, man bija patīkami apzināties, kāds milzīgs darbs paveikts pa šo laiku un ko esam sasnieguši.

Visi nelielie uzvedumi, ko bija sagatavojušas draudzes, bija brīnišķīgi. Viena no tām mani izraisīja īpašas sajūtas. Es stipri izjutu Svētā Gara ietekmi. Visa pasākuma laikā bija jūtama vienotība Baznīcas locekļu starpā. Ir patīkami apzināties, ka ikviens no mums ir svarīgs un nepieciešams šajā svētajā cilvēku dvēseļu glābšanas darbā! ■

Neaizmirstamā diena

Jeļena Uljanova, Imantas krievu draudze

Mūsu draudzes māsas jau vairākus mēnešus pirms pasākuma pārskatīja savus fotogrāfiju arhīvus, atlasīja fotogrāfijas draudzes vēsturei, precizēja datumus. Tā bija tāda kā laba mācību stunda, kas parādīja, ka ir nepieciešams rakstīt pašas vienkāršākās dienasgrāmatas, jo mūsu atmiņa diemžēl nav pilnīga un daudz kas tiek aizmirsts. Pirms pasākuma svinībām mēs saņēmām uzdevumu parādīt mūsu draudzi, noformējot vienu telpu un sagatavojot uzstāšanos par tēmu: „Tā Kunga roka mūsu dzīvē”. Šis divas nedēļas parādīja, ar kādiem talantiem mūsu Debesu Tēvs ir apdāvinājis Savus bērnus — gan ar muzikāliem, gan ar mākslinieciskiem talantiem, gan ar režijas spējām — visu nav pat iespējams uzskaitīt.

Visi, kas ienāca mūsu telpā, ilgi uzkavējās pie stenda „Es esmu Dieva bērns” un centās atpazīt savus draudzes brāļus un māsas pēc viņu bērniņas fotogrāfijām. Stendā „Pasmaidi!” bija savākti un izlikti vissmieklīgākie skati no draudzes dzīves. Mūsu vēstures īpaši garīgie momenti — mūsu kopējie braucieni uz templi. Mūsu foto izstādi brīnišķīgi papildināja Jūlijas Uljanovas zīmējumi, kas radušies Stokholmas Tempļa brauciena iespaidā. Tāpēc bija ļoti patīkami, kad māsa Oskarsone, Stokholmas Tempļa prezidenta sieva, apskatot vienu no zīmējumiem, teica: „Jā, tā tik tiešām ir Zviedrija”.

Es no sirds pateicos visiem misionāriem, kuri atbrauca pie mums uz jubileju dalīties ar mums šajā priekā. Taču īpaša pateicība tiem, kuri šeit kalpoja, bija kopā ar mums priekos un grūtos brīžos. Mēs viņus atceramies un mīlam. Šo svētku atklāsme, protams, bija filma, ko izveidojusi Līna Blūme, kā arī viņas atbalsta grupa. Šie vēstures momenti izraisīja tik daudz patīkamu emociju! Šajā filmā izskanēja tik daudzu cilvēku vārdi — pazīstami un man nezināmi. Bija tāda sajūta, ka par katru brāli un katru māsu ir

pateikts kaut kas labs, ko viņš ir darījis Baznīcas labā Latvijā. Tas vēlreiz atgādina, ka cilvēku labie darbi atstāj uz Zemes pēdas.

Mēs patiešām izjutām to cilvēku, kas gatavoja šo pasākumu, mīlestību un rūpes. Domāju, ka daudzi var teikt, ka šajā dienā mūs visus vienoja un piepildīja Dieva mīlestība. ■

*Jeļena kopā
ar dažiem
savas draudzes
locekļiem*

FOTOGRAFĪJA NO AUTORES ĢIMENES ARHĪVA.

Mana pieredze ar Baznīcas vēsturi Latvijā

Līna Blūme, Rīgas Centra draudze

Sākot veidot filmu par Baznīcas vēsturi Latvijā, es ilgu laiku neatskārto, cik liels un svarīgs ir šis darbs, cik daudz tas prasīs no manis un citiem un cik daudz tas man dos. Veidojot filmu, daudz domāju par templi noslēgtajām derībām un apņemšanos celt Tā Kunga valstību. Drīz vien sapratu, ka tas tik tiešām ir reāls darbs — nekas pats no sevis nenotiks, un neviens manā vietā manus pienākumus nepaveiks. Kalpot Dievam un piedalīties Viņa darbā ir liels gods un privilēģija. Dievs vēlas, lai mēs ziedotu savu laiku un talantus, lai paveiktu darbu, caur kuru Viņš var svētīt citus un arī mūs pašus. Atskatoties uz paveikto sakarā ar Baznīcas filmas tapšanu, varu teikt, ka Dievs daudzkārt ir mani svētījis un ļāvis augt. Par to es esmu ļoti pateicīga!

Par vēsturiskas filmas veidošanu pirmo reizi man ieminējās māsa Velga Senkāne, tas bija divus gadus pirms Baznīcas jubilejas. Ideja kā tāda jau bija, tikai ilgu laiku nevarējām saprast, kāda tieši būs šī filma. Pamazām sākām vākt fotogrāfijas un video materiālus, filmēt intervijas. Daudzkārt šķita, ka nekas tā īsti nenotiek un projekts ir apstājies. Brīžiem šķita, ka citi nav pietiekami atsaucīgi lūgumiem iesūtīt vēsturiskos materiālus. Citreiz uznāca šaubas, vai es pati vispār zinu, ko daru un kā to paveikt. Tagad viss šis process atgādina par laiku, kad tiekam kristīti un uzsākam ceļu pie Dieva. Mēs vēl īsti nesaprotam un nevaram apjaust, ko Dievs mums ir sagatavojis, tāpēc mums ir jālūdz un jāturpina darboties, neļaujot šaubām

aptumšot prātu. Viss ir sasniedzams! Es pārsvarā esmu ļoti apmierināta ar filmu. Tā, protams, nav ideāla, es saredzu nepilnības, taču tā man ir mīļa un svarīga. Man ir prieks, ja tā patīk arī citiem.

Ar ko šī filma ir tik svarīga man pašai? Ar to, ka tās veidošanas gaitā iepazinu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas vēsturi šeit, Latvijā, un caur Dieva darbiem šajā zemē labāk iepazinu Dievu. Manuprāt, ir ļoti svarīgi zināt, kas ir bijis pirms mums, ko Dievs jau paveicis un kurā virzienā mēs ejam. Pirmajos gados Baznīca ir ļoti strauji augusi, 20 gadu laikā ir noticis ļoti daudz. Vēsture var mums sniegt ļoti daudz mācību, taču mums ir jācenšas tās saskatīt. Viena no mācībām, ko guvu, ir tāda, ka Dieva darbs virzīsies uz priekšu un neviens to neapturēs. Es sapratu, ka piedalīties Viņa darbā ar savu ieguldījumu un kalpošanu ir liela privilēģija. Ja nepildīsim noslēgtās derības, nekalposim savos aicinājumos un neveiksīm uzdevumus, ko esam uzņēmušies un piekrituši veikt, Dievs atradīs un sagatavos kādu citu mūsu vietā un darbs tik un tā virzīsies uz priekšu. Taču mēs zaudēsim tās svētības, ko Dievs mums ir sagatavojis. Mēs neapzināti no tām atteiksimies. Mums ir dota privilēģija un svētība veikt savu daļu, ceļot Dieva valstību Latvijā. Šī tik tiešām ir Tā Kunga atjaunotā Baznīca ne tikai uz Zemes kopumā, bet arī šeit, Latvijā. Es vēlu visiem saredzēt to Dieva darbu, kas jau ir noticis starp Latvijas svētājiem, un apņemties kalpot Tam Kungam un turpināt celt Dieva valstību! ■

Intervija ar Velgu Senkāni, Baltijas misijas konsultanti Baznīcas vēstures jautājumos

Intervējusi Gunita Senkāne

G.S.: Kā tu nonāci līdz idejai veidot filmu par Baznīcas vēsturi Latvijā?

V.S.: Grūti pateikt, kāpēc tieši es saņēmu šādu pamudinājumu. Kad pirmie četri misionāri ieradās Latvijā, es biju vienīgā Baznīcas locekle, kas piedalījās pirmajā dievkalpojumā, un šis notikums man ir ļoti nozīmīgs. Laikam jau arī esmu ļoti jūtīga pret Elijas garu, jo, kaut gan par Baltijas misijas konsultanti Baznīcas vēstures jautājumos esmu aicināta tikai kopš 2012. gada maija, kopš pašiem Baznīcas pirmsākumiem Latvijā esmu jutusi iedvesmu pierakstīt svarīgākos vēsturiskos notikumus un apkopot fotogrāfijas no dažādiem pasākumiem. Jau iepriekš, atsaucoties šim pamudinājumam, biju apkopojusi vēsturi par pirmajiem 10 gadiem, kā arī bijusi iniciatore 10 un 15 gadu Baznīcas jubilejas svinībām. Tādēļ šoreiz jau laicīgi sāku domāt par 20 gadu jubilejas svinībām, lai mēs varētu uzaicināt uz tām misionārus, kas kalpojuši Latvijā, un lai Baznīcas locekļi varētu atskatīties uz līdz šim noiето laikposmu un līdzšinējo Baznīcas izaugsmi, kā arī sāktu labāk apzināties savas saknes un vēsturi.

Pasākums tika organizēts kopā ar Latvijas apgabala prezidiju un vairāku atsaucīgu organizatoru komandu, filma bija daļa no mūsu ieceres. Mums ir daudz Baznīcas locekļu, kuri kristījušies pēdējos gados un neko nav dzirdējuši par Baznīcas pirmsākumiem. Kā viena no pirmajām Baznīcas locekļēm Latvijā jutu pienākumu par

Gunita Senkāne

to pastāstīt. Jāpiemin, ka arī tas, kas šobrīd notiek katrā draudzē un Latvijas apgabalā kopumā, kādreiz būs vēsture, kas iedvesmos mūsu mazbērņus un mazmazbērņus. Ja sarīkotu sapulci, kurā lūgtu Baznīcas locekļus dalīties atmiņu stāstos, šī sapulce būtu neiespējami gara.

Tāpēc tapa ideja ierakstīt intervijas un izveidot filmu. Tā kā mana draudzene māsa Līna Blūme ir profesionāla video speciāliste, kā arī ļoti apņēmīgs un ticīgs cilvēks, arī viņu iedvesmoja doma izveidot filmu par Baznīcas Latvijā vēsturi. Lai to paveiktu, mēs apkopojām jau esošās fotogrāfijas un video materiālus, kā arī ierakstījām vairāk nekā četrdesmit pievēršanās/kalpošanas stāstus un apdivdesmit išākas intervijas ar jauniešiem un Baznīcas locekļu ģimenēm.

G.S.: Kas bija tava galvenā atziņa, apkopojot vēsturiskos materiālus?

V.S.: Viena no manām svarīgākajām atziņām, apkopojot vēsturiskos materiālus, — vēsture ir jāpieraksta un notikumi jādokumentē to norises laikā. Lai gan mēs jau laicīgi (2010. gada oktobrī) uzrunājām cilvēkus katrā draudzē, kuri būtu atbildīgi par fotogrāfiju un vēstures faktu apkopšanu, darbs negāja tik gludi, jo draudžu vēsture nebija tikusi pierakstīta — to nācās savākt pa kriptaiņai, rakstot un jautājot bijušajiem misionāriem un draudzes locekļiem. Tas aizņēma ļoti daudz laika un pūļu, kuras varēja tikt aiztaupītas, ja vēsture būtu pierakstīta laikus.

Vēl viena atziņa — vēsturiskie pieraksti ir jāsystematizē un jāuzglabā noteiktā veidā un vietā. Bija draudzes, kur mēs nevarējām precīzi restaurēt datus pat par draudžu prezidentiem — nākamie vadītāji bija atbrīvojušies no „vecajiem” papīriem.

G.S.: Kā tu izveidoji filmas scenāriju?

V.S.: Kad sapratu, ka filmas scenārijs būs jāraksta man, uz kādu brīdi iestājās šoks. Biju domājusi, ka savākšu visus iespējamus materiālus, sarakstīšu faktus un Līna visu tā vienkārši saliks kopā. Taču vienā brīdī kļuva skaidrs, ka bez konkrēta scenārija neiztikt un ka tas būs jāraksta man kopā ar Līnu. Mūsu mērķis, veidojot scenāriju, bija atspoguļot Baznīcas sasniegumus Latvijā un to, kam būs paliekoša

FOTOGRAFĪJA NO AUTORES ĢIMENES ARHĪVA

nozīme mūžībā, — tempļa laulības, tempļa darbu un latviešu misionāru darbu. Tāpat bija svarīgi atspoguļot Baznīcas pirmsākumus, ieskicēt būtiskāko par katru draudzi un parādīt vīziju — kurp mēs ejam.

Es pateicos tiem brāļiem un māsām, kas bija atsaucīgi un uzrakstīja svarīgāko par savām draudzēm, kā arī iesūtīja fotogrāfijas un video ierakstus. Filmas tapšanā ar iesūtītajiem materiāliem piedalījās ļoti daudzi. Tas bija gluži kā likt puzzle, no esošajiem materiāliem atlasot būtiskāko un veidojot koptēlu. Lai gan rakstītāja biju es, scenāriju veidojām kopā ar Līnu, — tas bija radoši, jo daļa puzzle gabaliņu bija man un daļa — Līnai.

G.S.: Kā tu izjuti Tā Kunga palīdzību filmas veidošanā?

V.S.: Pat dziļākā izmisuma brīžos, kad nezinājām, kā to paveikt, mūs abas ar Līnu nepameta pārliecība, ka mēs tomēr izveidosim filmu un ka tā būs laba. Mēs tikai virzījāmies solīti pa solīti, nezinot, kas gaida aiz nākamā pagrieziena, un darījām savu daļu. Lai gan mēs ļoti laicīgi sākām vākt materiālus un intervēt cilvēkus, kopumā darbs prasīja daudz vairāk laika, nekā bijām ielānojušas. Pēdējo mēnesi strādājām ļoti intensīvi. Lai gan mums vajadzēja būt nogurušām, mēs to nejutām un mums pietika spēka, lai izdarītu to, kas nepieciešams. Tā noteikti bija svētība. Pateicoties šai pieredzei, esmu sapratusi, ka dažkārt Debesu Tēvs pieprasa „ziedot visu” un padara to iespējamu. Mums nav jāatmet ar roku kalpošanas darbam. Vienkārši jācenšas izdarīt, kas no mums tiek prasīts, un Debesu Tēvs darīs to iespējamu, Viņš viros mūsu spējas.

G.S.: Kas bija tavs galvenais ieguvums, organizējot jubilejas pasākumu?

V.S.: Man bija liels prieks un gandarījums par atkalredzēšanās prieku to sejas, kas bija atnākuši uz misionāru liecību vakaru un jubilejas pasākumu. Tas bija tikšanās prieks un mīlestība, ko izjūt patiesi draugi, kas reiz kalpojuši kopā vai cits citam. Man ir arī liels prieks un gandarījums par to iedvesmu un emocionālo pacēlumu, ko izjuta pasākuma dalībnieki, redzot, ka mēs esam daudz un ka mēs esam stipri, ka mums ir saknes, kas notur un palīdz augt un iet uz priekšu. Tas bija apbrīnojami, ka visas draudzes bija pacentušās noformēt savus vēsturiskos materiālus un sagatavot fantastiskus un radošus priekšnesumus. Bez cītīga organizatoru komitejas darba šis pasākums nebūtu iespējams. Tas pierāda, ka, apkopojot spēkus un ejot vienā virzienā, mēs varam paveikt brīnumus!

G.S.: Vai un kā īstenojās ieceres saistībā ar pasākuma norisi?

V.S.: Es domāju, ka svētki izdevās vienkārši brīnišķīgi! Es, protams, zināju svētku norises plānu, bet nezināju, ka tas viss īstenosies tik jauki un radoši. Es nespēju paredzēt, cik lielu prieku un pacēlumu jutīs pasākuma dalībnieki, kam šī jubileja patiešām bija svētki. Neīstenojās tikai viena mana iecere, ko lūdzu visu organizatoru komiteju direktoriem, — iesaistīt pietiekamu cilvēku skaitu, lai viss būtu laicīgi izdarīts un visi bez izņēmuma varētu noskatīties filmu un dzirdēt svētku uzrunas. Man žēl, ka dažiem brāļiem un māsām nācās veikt kalpošanas darbus svinīgās sapulces laikā. Taču mums vienmēr ir iespēja pilnveidoties un augt, arī organizatoriskā ziņā.

Līna Blūme (pa kreisi) un Velga Senkāne

G.S.: Kādi ir turpmākie plāni attiecībā uz filmu un apkopotajiem vēsturiskajiem materiāliem?

V.S.: Filma šobrīd ir pārtulkota krievu un angļu valodā, un notiek audio ierakstīšanas process, lai tā būtu pieejama visiem latviešu, krievu un angļu valodā runājošiem interesentiem. Ir savākti arī foto un video materiāli par jubilejas pasākuma norisi, jo mums ir iecere izveidot nelielu sižetu, ko varētu noskatīties tie, kas ļoti vēlējas, bet nevarēja apmeklēt pasākumu.

Jau sākotnēji bija iecere izveidot grāmatu ar īsu Baznīcas vēsturi Latvijā un Baznīcas locekļu liecībām un fotogrāfijām. Intervēt cilvēkus un dzirdēt viņu stāstus — tā ir īpaša pieredze! Ja kaut ko līdzīgu izdotos apkopot grāmatā, tā būtu viena no brīnišķīgākajām vēsturiskajām liecībām par Baznīcu Latvijā.

Tāpat vairāki, lai gan ne tik vērienīgi pasākumi, saistībā ar Baznīcas vēsturi Latvijā iecerēti 2013. gada martā, sagaidot 20 gadu jubileju, kopš Latvija tika iesvētīta evaņģēlija sludināšanai. ■

Mans ceļš pie Dieva

Timofejs Kuzņecovs, Daugavpils draudze

Esmu cilvēks ar īpašām vajadzībām. Man jau ir 73 gadi. No bērnības esmu nedzirdīgs. Mēs ģimenē esam 6 bērni: 3 māsas un 3 brāļi. Paps nomira, kad man bija 43 gadi. Esmu vecākais dēls ģimenē. Manai mammai jau 99 gadi, un par prieku man — vēl joprojām viņai ir skaidrs prāts un viņa vienmēr atgādina man, lai esmu godīgs, uzmanīgs un piesardzīgs. Mana ģimene piekopj vecticībnieku reliģiju, bet es šīs baznīcas dievkalpojumu neapmeklēju, taču Dievam ticēju.

Biju precējies, taču mana sieva Zigrīda nomira 1996. gadā un kopš tā laika dzīvoju viens, bērnu nav. Strādāju par atslēdznieku. Tagad pensionārs. Ar dzīves apstākļiem esmu apmierināts.

2004. gadā es iepazīnos ar misionāriem. Viņi piezvanīja pie durvīm, un es viņus aicināju ienākt. Mani pārsteidza tas, ka viņi uzreiz saprata, ka es esmu nedzirdīgs, un viens no viņiem diezgan labi sazinājās ar žestu palīdzību. Tā uzzināju par PDS Baznīcu. Es uzreiz sajutu kaut ko īpašu, siltumu, ārkārtīgu cieņu un mīlestību pret mani no šiem jaunajiem brāļiem, Dieva sūtņiem, pēc tam arī no draudzes locekļiem.

Drīz vien es pieņēmu aicinājumu kristīties. Tas bija ļoti skaists un neparasts notikums, piesātināts ar Svētā Gara klātbūtni. Lai mani kristītu, bija uzaicināts no Rīgas centra draudzes brālis Edgars Bergmanis. Viņš arī bija ar īpašām vajadzībām — nedzirdīgs. Es biju ļoti priecīgs un pateicīgs, ka tagad man būs draugs un brālis, kurš palīdzēs man daudz ko uzzināt, dziļāk iepazīties ar Debesu Tēva gudrību no Svētajiem Rakstiem. Taču diemžēl 2008. gadā brālis Edgars traģiski gāja bojā. Es viņu nekad neaizmirsīšu, tāpat arī misionārus.

Šo gadu laikā, kopš esmu mūsu brīnišķīgās Baznīcas loceklis, esmu saņēmis daudzas svētības, izbaudījis rūpes, uzmanību, palīdzību no draudzes brāļiem un māsām. 2005. gadā tiku ordinēts par eldieri.

Visiespaidīgākās sajūtas ar Svētā Gara klātbūtni esmu izbaudījis Templī. Šo 8 gadu laikā esmu

to apmeklējis 4 reizes. Šodien es varu viennozīmīgi liecināt, kā Svētais Gars ir mans vislabākais draugs un skolotājs, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Pestītājs, ka Viņš nodibināja un atjaunoja Savu Baznīcu šajās pēdējās dienās.

Nesenais šā gada jūnija Tempļa apmeklējums atstāja uz mani ļoti lielu iespaidu. Esmu bezgalīgi pateicīgs brāļiem un māsām no Latvijas grupas par rūpēm, tulkojumiem, uzmundrinājumiem, smaidiem, apskāvieniem, patiesu mīlestību, viņu liecībām.

Par to visu ir parūpējies Debesu Tēvs, lai parādītu Savu mīlestību pret mums caur priesterības nesējiem visos līmeņos — gan draudzē, gan Templī. Visu nedēļu mēs bijām kā viena kupla un satīcīga ģimene. Mani aizkustināja arī Tempļa prezidenta Oskarsona un viņa padomnieku, Tempļa kalpotāju un apmeklētāju uzmanība, kuru es nekur citā vietā nevarētu saņemt. Sirsnīga viņiem pateicība.

Neskatoties uz lielo fizisko un garīgo slodzi, savā vecumā es aizmirsu par savām ierobežotajām spējām, gribējās sekot citiem grupas brāļiem un māsām, kuri rādīja savu degsmi, veicot Tā Kunga darbu priekšzīmīgi un atbildīgi.

Man ir liels gandarījums par to, ka tika veikti Tempļa priekšraksti par daudziem maniem tuviniekiem un radiem. Gribu pateikties Daugavpils draudzes ģimenes vēstures centra konsultantei māšai Verai Spalvēnai, manām māsām, jo man līdzī bija 78 tuvinieku vārdi, un tagad viņi visi Debesīs, kā arī es uz Zemes, esam vienas un tās pašas īstās Baznīcas locekļi. Es zinu, ka viņi tagad tāpat kā es ir laimīgi un saistīti uz mūžību. Esmu gatavs arī turpmāk būt noderīgs un paklausīgs Tā Kunga kalps. ■

**Timofejs
Kuzņecovs**